

WERONIKA ANNA MARCZAK

RODINA
MONETOVÝCH

~ 3 ~

Zlato

ROMÁN

přeložil Martin Veselka

RODINA
MONETOVÝCH

~ 3 ~

Zlato

Copyright © for the text by Weronika Anna Marczak
Original edition copyright © by MUZA SA, Warszawa 2022, 2023
All rights reserved

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martin Veselka, 2026
Cover © Dixie Leota, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7097-7 (pdf)

WERONIKA ANNA MARCZAK

RODINA
MONETOVÝCH

~ 3 ~

Zlato

přeložil Martin Veselka

DRACI CHRLÍCÍ OHEŇ

VODA.

Byla to jenom voda. Byla natolik teplá, že se na prosklených stěnách kabiny prakticky ihned vytvořila pára.

Věděla jsem, že není možné, aby ze sprchové hlavice vytryskla kyselina, a přesto mi trvalo pěkných pár minut, než jsem si dodala odvahy a pustila sprchu.

Dýchala jsem zhluboka a smývala ze sebe trauma včerejšího večera, ale i pak, vykoupaná a voňavá, jsem pociťovala zvláštní apatii. Uklidňující sprcha nedokázala uvolnit mé napjaté svalstvo a nepomohla mi ani v tom, abych se zbavila trýznivého neklidu.

Když jsem scházela po schodech dolů, Sonny mi kráčel za zády blíž než kdy předtím, ale jeho přítomnost mi nevadila. Poprvé v životě jsem mu za to snad dokonce byla vděčná.

Ani tady doma jsem se totiž zjevně nemohla cítit v bezpečí.

„Dobré ráno, Hailie,“ pozdravil mě v kuchyni Vincent, odložil hrnek s kávou a vzhlédl ke mně od notebooku.

Zamumlala jsem jakousi odpověď, nalila si vodu do sklenice a na jeden hlt ji vypila. Až teď mi došlo, jak moc mě ten včerejší pláč dehydratoval. Posadila jsem se ke stolu naproti bratrovi, opřela se o desku a povzdechla si.

„Měla by ses nasnídat,“ pronesl a nepřestával mě sledovat.

Pokývala jsem hlavou a přivřela víčka.

„Hmm,“ zabručela jsem a zívla. „Hned si něco přichystám. Asi francouzský tousty nebo tak něco.“

Škoda, že má Eugenie v neděli volno.

Pak jsem zaslechla odsouvání židle a tiché kroky. Myslela jsem, že Vince se zkrátka sebral a jde pryč, a trochu mi začalo být líto, že se

ani nezajímal, jak se cítím a jestli jsem v pořádku po tom, co se mě někdo pokusil zabít parfémem se žíravinou, ale vtom jsem zaslechla cinkání nádobí. Zprudka jsem zvedla hlavu a udiveně nakrčila obočí.

Vince ve své bílé košili a tmavých kalhotách vytáhl pánev a vydával z lednice vajíčka.

Zírala jsem na to oněmělá a až po chvílce pochopila, co se to vlastně děje.

„Já si to můžu udělat sama, nemusíš...“ promluvila jsem na něj a bylo mi divně z toho, že člověk jako on mi připravuje snídani.

„Já vím, že můžeš,“ odvětil jenom a letmo na mě pohlédl.

Chvíli jsem ho sledovala a kousala se do rtu. Když hodil tousty na pánev, začaly hlasitě syčet.

„Mám ti pomoci?“

„Jen sed.“

Přihrbila jsem se a opět si položila hlavu na stůl. Neustále jsem však těkala pohledem k Vincentovi. Dělal mi snídani. Poprvé v životě jsem ho viděla při tak přízemní činnosti.

Brzy nato přede mě postavil talíř se dvěma francouzskými tousty, banánem nakrájeným na kolečka a vedle ještě hrneček s javorovým sirupem a čaj. Poděkovala jsem mu a opatrně pozvedla hrnek. Musela jsem nejdřív přesvědčit své podvědomí, že to je pouze horký nápoj, a ne kyselina, vždyť mi ho přinesl sám Vincent. On se mezitím posadil zpět na místo, kde předtím seděl, zaklapl notebook, odkašlal si a znovu na mě upřel zrak.

„Jak se cítíš?“ zeptal se, a ačkoli se na mě obracel laskavě, v jeho světlých očích tkvěla stejná zloba jako včera.

„Už to není tak zlý. Bolí mě hlava,“ odpověděla jsem mu a přezvykovala první kousek toustu.

„Pokud ti to nepřejde ani po jídle, vezmi si prášek.“

Pokývala jsem hlavou.

Nastal okamžik ticha.

„Už víš, od koho byl ten balíček?“ zeptala jsem se.

„Ještě ne.“

Opět jsem pokývala hlavou a vzala jeho odpověď na vědomí. Pak mě napadla ještě jedna věc, kterou jsem s ním chtěla probrat.

„Jak jsi poznal, že ten parfém může bejt podezřelej?“

Vince si povzdechl a protřel si oči. Když na mě znovu pohlédl, uvolila jsem se navázat s ním tenhle zrakový kontakt.

„Věděl jsem, co ty balíčky obsahují. Věděl jsem, že dostaneš náušnice, pero, balíček pralinek vyrobených speciálně na přání a taky něco od Ruby – blok nebo třeba kalendář. Ale žádný parfém.“

Neměla jsem sílu rozčilovat se, že Vince kontroloval dokonce i mé dárky. Jak bych se nakonec mohla opovážit. Kdyby to tak nebylo, byla bych teď mrtvá.

Všimla jsem si, že mi chce říct ještě něco, ale z neznámého důvodu jsem měla pocit, že mě to nepotěší. Naštěstí s tím neotálel příliš dlouho.

„V nejbližších... týdnech bych byl rád, abys omezila svoje cesty mimo tento dům,“ sdělil mi. Svým bedlivým pohledem mi zřetelně dával najevo, že situace je vážná, byť kdesi hluboko v těch jeho mrazivých zorníčkách se skrývala i jakási mírnost.

„Ale Vinci...“ namítla jsem váhavě a nervózně si pohrávala s plátkem banánu na talíři. „Vždyť ani není co omezovat. Kromě školy prakticky nikam nechodím.“

„Já vím o všech tvých cestách mimo domov, Hailie. A říkám ti, že je musíš omezit,“ zopakoval mi klidným hlasem.

Jídlo v mých ústech ztratilo chuť a já ho raději rychle spolkla, jinak bych ho asi vyplivla zpátky na talíř. Hleděla jsem na svého bratra, ale v obličejí se mi zračilo znechucení. Pomyslela jsem si, že jsem ho možná prostě jen špatně pochopila.

„Ty mi chceš dát zaracha?“

„To není žádný zarach. Ani trest.“

„Ale zní to teda jako zarach a trest,“ zamumlala jsem unaveně, protože na jednu stranu jsem měla chuť se vzbouřit, na druhou stranu jsem si uvědomovala, že se mě právě někdo pokusil zabít.

„A pokud jde o to omezení,“ pronesl, „jednalo se mi hlavně o tvé pravidelné cesty mimo dům.“

Svraстила jsem čelo a nechápala, co tím myslí.

„Rád bych, abys nadcházejících pár týdnů využila privilegia domácí výuky.“

„Prosím?“

„Zajistím ti soukromé učitele. Veškeré učivo s nimi budeš probírat dál jako ve škole.“

„Ale já... mám přece testy a rozpracovaný projekty, já... Vždyť nemůžu jen tak zničehonic přestat chodit do školy...“

„Hailie, já vím, že je to pro tebe těžké. Víím, že do školy chodíš ráda. Nechci ti to dělat natruc. Ta včerejší situace mě však donutila přijmout nadstandardní bezpečnostní opatření.“

„Tak proč za mnou furt chodí ten Sonny? Jen tak na okrasu?“

„Hailie, proniknout do areálu vaší školy není žádná velká věda. Shane a Tony u tebe občas nejsou. To by s tebou Sonny musel sedět ve třídě a trávit každou přestávku, aby jeho ochrana ve škole měla smysl. Já ale nechci, aby se ve tvé přítomnosti ukazoval takhle nápadně. Myslím ostatně, že to nechceš ani ty sama, věř mi.“

No jasně, že jsem nic takového nechtěla. Nejspíš bych se propadla hanbou, kdybych musela strpět tak zjevnou přítomnost svého bodyguarda ve třídě.

„To je fakt zlej sen,“ povzdechla jsem si a obličej schovala do dlaní.

„Až tak zlé to nebude,“ chlácholil mě Vince neobratně.

Rozhodila jsem rukama a zvedla hlavu.

„Bude to tragédie. Jak dlouho to potrvá? Do doby, než najdete pachatele?“ zeptala jsem se. „A co když ho nenajdete nikdy? To už budu navěky zavřená doma?“

„Hailie, nepřeháněj a nedělej z toho drama, jsme...“

Přimhouřila jsem oči a skočila mu do řeči, i když jsem měla na paměti, že to nemá rád:

„Drama jsem z toho dělala včera! Hned po tom, co se mě někdo pokusil zabít! Dneska přemýšlím s čistou hlavou a...“

„Hailie, tohle je rozhodnutí, které mám právo učinit já, a ne ty.“

Nastalo ticho. Dívala jsem se kamsi stranou. Byla jsem hrdá na to, že jsem se nerozbrečela, ačkoli jsem byla na pokraji zoufalství. Jednoduše jsem všechny slzy vyplakala už včera.

„Já se dusím,“ zamumlala jsem a bratr sklonil hlavu. Podívala jsem se na něj. „Nemůžu se nadechnout. Cítím se tu jako v nějaký kleci. Všude za mnou leze bodyguard. Můj mobil je jedno velký špehovací zařízení. Nesmím řídit auto, nesmím vyrazit na párty, nesmím jít ani na blbý rande. Od chvíle, kdy jsem tady začala bydlet, jsem asi nikdy nebyla doma úplně sama. Ve škole narážím na každým kroku na dvojčata. Já už to nedávám...“

„Vždyť jsem ti to říkal. Tvoje příjmení s sebou nese jak řadu výhod, tak i řadu odříkání,“ připomněl mi Vincent.

„Mám pocit, že to s sebou nese výrazně víc toho odříkání,“ prohlásila jsem zachmuřeně.

„To proto, že sis na některé výhody zvykla. A jiné jsi ještě neměla příležitost poznat.“

Tichounce jsem si odfrkla a chtěla tím projevít svou nespokojenost, ale jenom tak, abych to moc nepřepískla.

„Co když budu nešťastná?“

Vincent se na mě nezlobil. Je dokonce možné, i když to nelze potvrdit, že se mnou trochu soucítí. Propichoval mě těmi svými chladnými duhovkami, načež se zvedl a vzal do jedné ruky svůj notebook. Pak ke mně při odchodu z kuchyně přikročil a tou druhou mě pohladil po hlavě. „Vynasnažíme se, aby k tomu nedošlo,“ pošeptal, načež poklepal na okraj talíře s mou snídaní. „Dojez to prosím.“

Podívala jsem se malátně na nakousnutý zlatavý toust a banán rozmáčený v javorovém sirupu.

„Vinci?“ zvolala jsem nečekaně a prudce se na něj otočila. Zastihla jsem ho ještě před odchodem z místnosti, takže se zastavil a opětoval můj pohled. Než jsem se odvážíla položit mu otázku, nevědomky jsem si olízla rty. „A co bude s mojí prací pro nadaci? Co bude s plesem, kterej jsme s Ruby měly organizovat? A co bude s vánoční besídkou pro děti?“

Neřekl nic, ale zlehka zavrtěl hlavou, aniž by se na mě v plné vážnosti přestal dívat. To stačilo. Srdce se mi nepříjemně zachvělo. Takovouhle odpověď jsem nechtěla přijmout.

„Ne. Tohle mi neber, prosím tě!“

Vždyť jsem se sotva stihla přede všemi pochlubit tím, jak moc se těším na budoucí projekty.

„Vyřídím Ruby, aby ti přidělila úkoly, které budeš moct dělat z domova.“

„A z domova se zúčastním i plesu, jo? To teda bude sranda!“ zasu-
pěla jsem a ani mu neposkytla příležitost, aby na to nějak reagoval. Prostě jsem vstala, neřešila ten zbytek snídaně, vyběhla z místnosti a zlehka do něj při tom šťouchla.

Nejdřív jsem se chtěla zabarikádovat ve svém pokoji, pohroužená do zoufalství a zloby, ale i od toho pokoje jsem si potřebovala oddechnout. Vyrázila jsem tedy do hloubi chodby. V minulosti jsem se tam už jednou vydala. Nacházely se tam pokoje pro hosty. V jednom z nich se ubytovala Maya se strýčkem Montym, když se u nás zastavili. Dnes jsem vkročila do náhodně vybraného pokoje, a navzdory pohnutí, které mě tížilo na srdci, jsem se lehce pousmála, jakmile jsem ucítila závan svěžesti, který mě tam zalil. Tyhle místnosti měla na starosti Eugenie a vždycky tu pořádně větrala. Nechala tu okna na větračku a včerejší svěžest odsud ještě nevyprchala.

Pokoj byl bílý s drobnými zelenými prvky, které byly skutečnou potěchou pro mé oči. Třeba postel ustlaná a překrytá přehozem v barvě šťavnaté trávy mě přímo uhranula. S povzdechem jsem se na ni vrhla.

Místnost mě neuklidňovala jenom relaxačními barvami, ale také nezakramařeným volným prostorem. Kromě několika nepočetných kusů nábytku tu byla jen vonná svíčka, roztomilá lampička na nočním stolku a kaktus, o nějž se také starala naše hospodyně. Díky tomu, že tento pokoj neměl žádného stálého obyvatele, tu nepanoval nepořádek v podobě rozházených knih, propisek, sešitů nebo notebooků. V koutě se neválela žádná taška, přes židli nevisela žádná bunda a na nočním stolku nepostávala žádná sklenička s vodou. Tenhle minimalismus působil na moji znavenou mysl uklidňujícím dojmem.

Nakrátko jsem přivřela víčka a ocitla se v ideálním postavení pro sebetrýznění. V tichosti jsem si zoufala nad tím, kam se ubírá můj život. Budu tu teď zavřená jako někde ve vězení. Ale vždyť já sakra nejsem nějaký morče, co ho můžou nacpat do klece a jeho potřeby se omezujou na čerstvé seno a tyčinku s krmivem.

Ve skutečnosti jsem se na Vincenta nezlobila. I když trochu snad přece jen, protože způsob, jakým mi sděloval, že se mého života dotknou nová omezení, tedy rozhodně nebyl ideální, ale jejich důvody jsem chápala. Ani já sama moc nevěděla, jak mám po tom všem zas normálně fungovat.

Jenom mi zkrátka začalo být líto, že kvůli tomu přijdu i o těch pár radostí, co mi zbyly. Nedokázala jsem se s tou nespravedlností smířit.

V jistém okamžiku jsem si skrz přivřená víčka všimla dveří na balkon a představila si, jak úžasné by bylo ucítit na tváři závan větru, a tak jsem se zvedla z lože a vydala se tím směrem. Balkon byl betonový a měl zábradlíčko s elegantními sloupky. Podobný jsem měla i ve svém pokoji, avšak o trochu větší. Tenhle ale směřoval na

jinou stranu a ta nová vyhlídka se mi zalíbila, i když ji popravdě tvořily především husté řady stromů.

Posadila jsem se na zem a opřela se zády o zeď. Zírala jsem při tom do zeleně jehličnanů promísené s hnědí holých korun stromů, z nichž už v tuto roční dobu opadalo listí. Panovalo bezvětří, takže mi poryvy neošlehávaly tvář tak, jak jsem si to představovala, bylo však chladno a brzy mi začala být zima. V jednu chvíli jsem přešla pohledem od stromů na mé holé zápěstí a přimhouřila oči. S maximální možnou pozorností jsem upírala zrak na chloupky, které se mi ježily.

Bezťak teď budu pořád sedět doma, tak se s klidem můžu nachladit.

Kolem rezidence Monetových vládlo ticho jako vždy, když se tedy z pokoje ozvalo tichounké našlápnutí, mé uši jej ihned zachytily a já podezíravě otočila hlavu.

Spatřila jsem Sonnyho a jen obrátila oči v sloup a současně zaťala zuby.

„Jsem tady, protože chci být sama,“ pronesla jsem trochu nezpůsobně. Přítomnost mého ochránce u mě často vyvolávala agresivní jednání, na což jsem dvakrát hrdá nebyla, ale zrovna v tu chvíli jsem tohle neřešila.

„Omlouvám se. Jen jsem kontroloval...“ odpověděl mi Sonny jako vždy uctivě.

Dozajista byl přesvědčený, že jsem rozmazlená a nevychovaná. S tím nic nenadělám.

„Kontroloval co jako? Jestli neutíkám? A jak asi?“ odfrkla jsem si jízlivě. Seděla jsem na balkoně v prvním patře, a pokud bych tu někde neukořistila létající koště, vážně jsem se odsud neměla jak dostat. O možném proniknutí za plot pozemku ani nemluvě. To by bez vědomí mých bratrů bylo zřehla nemožné.

„Jestli vás nenapadla nějaká hloupost.“

Pozvedla jsem obočí.

„A to jako jaká? Jsem zavřená tady v tomhle baráku, takže na něco takovýho fakt nemám moc prostor, víš?“

Sonny neodpověděl, jen pokýval hlavou. Mé výkyvy nálad snášel trpělivě a já kvůli tomu – jak se znám – budu mít později výčitky svědomí.

Je to všechno blbý, já se snad zabiju.

Aha. Když mi došlo, co mi Sonny tou větou chtěl říct, vyvalila jsem oči. Neprodleně jsem se na něj otočila a na okamžik zapomněla na svou naštvanost.

„Ty kontroluješ, jestli si neublížuju?“ zeptala jsem se a při pouhém pomyslení na to se oklepala.

„Mým úkolem je dohlížet na vaše bezpečí. A to i v situacích, kdy bych vás měl chránit, abyste si neublížila sama,“ přitakal Sonny prkenně.

Nakrátko jsem se odmlčela a s mírným zamrazením si představovala, co všechno bych si mohla provést. Mohla bych si podřezat žíly, skočit z tohoto balkonu nebo se zastřelit. Najít koneckonců nějakou zbraň by v tomhle domě neměl být zásadnější problém.

„Já se nezabiju,“ pronesla jsem suše.

„To rád slyším, slečno Monetová.“

Byl už na odchodu, aby mi poskytl tu vysněnou chvíli samoty, ale zadržela jsem ho.

„Sonny?“ zeptala jsem se a hned jsem se začala cítit divně, že ho oslovuju takhle jménem.

„Ano, slečno Monetová?“

„Můžeš mi říkat Hailie,“ nabídla jsem mu.

„Obávám se, že nemůžu, slečno Monetová.“

„Mně to nebude vadit, opravdu ne.“

„Chápu, ale od pana Moneta jsem dostal patričné pokyny a těch se musím držet.“

Nachýlila jsem hlavu, jako bych stále byla mimo realitu, ale už jsem se s ním dál nehádala.

„A kolik je ti vlastně let?“

Usmál se. Pobavila jsem ho.

„Dvacet.“

Obtočila jsem se rukama, protože mi začínala být čím dál větší zima, ale zároveň se mi venku sedělo dobře.

„Tak to jsi hodně mladej na tak důvěryhodného ochránce,“ zhodnotila jsem.

Sonny se tiše rozesmál.

„Hodně mladá jste vy, slečno Monetová.“

Zamyslela jsem se a hleděla na toho chlapíka s neskryvaným zájmem. V poslední době byl v mém životě neustále přítomný, a přítom jsem o něm skoro nic nevěděla.

„Hele a proč vlastně pracuješ jako ochranka? Nepřemýšlel jsi o tom, že bys dělal něco jinýho? Třeba šel na vysokou nebo tak?“ vyptávala jsem se dál.

Sonny lhostejně pohodil rameny.

„Je to výnosnej džob a jsem v tom dobrej,“ odpověděl mi, já pokývala hlavou, a přestože jsem na něj měla ještě několik otázek, nepoložila jsem mu je, abych nepůsobila příliš vtíravě. Když vycítil, že naše povídání je u konce, vydal se k východu a tam se ještě naposledy otočil směrem ke mně a poznamenal: „Není to sice moje věc, slečno Monetová, ale na tom balkoně se akorát tak nachladíte.“

Odešel a já pohlédla na své ruce, které se mi začínaly třást. Poseděla jsem venku ještě pár minut, ale touha po pohodlí nakonec zvítězila a já zvedla své ztuhlé tělo, abych se přesunula zpátky do místnosti. Zabouchla jsem za sebou balkonové dveře a oklepala se. Brrr. Vteřinku poté mě zlákalो veliké lože. Zahrabala jsem se pod všechny přehozy a peřiny, jimiž bylo zastlané, a konečně se trochu

zahřála. Zavřela jsem oči a užívala si ten příjemný pocit. Probralo mě štouchnutí do ramene.

„Wille!“ povzdychla jsem si, když jsem se probrala natolik, že jsem rozpoznala svého oblíbeného bratra.

„Ahoj holčičko, co tady děláš?“ zeptal se mě a zlehka se pousmál. V očích měl ovšem zřetelně ustaraný výraz.

Přetočila jsem se z boku na záda, tiše zívla a zakryla si při tom ústa. Vklouzla jsem ještě hlouběji pod peřinu a až po chvílce si uvědomila, že na posteli ležím napříč. Jen už jsem si nevzpomínala, jestli jsem takhle usnula, anebo se ve spánku přetočila.

„Spím,“ odpověděla jsem bezelstně a odhrnula si vlasy, aby mi nelezly do očí.

Will se usmál ještě víc. „Je čas večere. Už je pozdě.“

„Vždyť jsem před chvilkou snídala.“ Svrážtila jsem obočí a vtom mi Will zamával před očima svými hodinkami, jejichž ručičky jasně ukazovaly, že už je šest odpoledne.

„Pokud vím, moc si toho nesnědla.“

To mi připomnělo můj ranní rozhovor s nejstarším bratrem.

„Wille, když on mě Vince chce přinutit, abych se místo školy učila tady doma, a zakazuje mi jezdit do nadace...“ postěžovala jsem si sklíčeně.

Will otevřel ústa, ale hned je zase zavřel. Pak se posadil na okraj postele a podíval se na mě.

„Já vím, že ti to je líto,“ povzdechl si. „Ale ty ani netušíš, jak nás to všechny vyděsilo. Jak to vyděsilo Vince. Ten parfém... Hailie... A to tady, u nás doma, přímo před nosem. Vince by tě nejradši zavřel do nějakýho hradu a nechal tam takových osm draků, aby tě střežily. Těch, co chrlí oheň, víš?“

„Myslím, že spíš pět,“ pomyslela jsem si.

Zírala jsem do stropu. V hlavě mi vířilo tolik myšlenek, že se mi postesкло po té prázdnotě, která se v ní rozhostila, zatímco jsem spala.

„Já vždycky chtěla bejt jako princezna...“ prohodila jsem monotónně.

„Ty seš princezna,“ opáčil s úsměvem a v těch jeho krásných modrých očích se zalesklo. „A seš pro nás až moc důležitá na to, abychom riskovali tvůj život.“

Přimhouřila jsem oči a tentokrát jsem si povzddechla já.

„Wille, já tady umřu nudou.“

Bratr se od srdce zasmál a pak se zvedl a podal mi ruku.

„Uděláme všechno pro to, aby se to nestalo,“ slíbil mi a já otevřela oči, a ačkoli mě to zrovna nepřesvědčilo, začala jsem se vyhrabávat z peřin a stiskla jsem Willovu ruku. Nechala jsem ho, aby mě objal, ale náhle jsem pocítila, že se do mě dává zima.

„Půjčíš mi svetr?“ zeptala jsem se bezostyšně, věděla jsem totiž, že mě Will neodmítne.

Můj předpoklad byl správný. Něžně se usmál a zručně si sundal svůj vínový svetr. Oblékl mi ho přes hlavu. Spokojeně jsem zajela rukama do rukávů. Hned mi bylo líp a tepleji. A ten kus oblečení úžasně voněl po Willovi.

Vydali jsme se společně do kuchyně, kde jsme u stolu narazili na Shana. Byl zahleděný do obrazovky telefonu a jedl při tom zmrzlinu rovnou z krabičky. Když mě viděl, odložil lžíci, odsunul židli vedle sebe tam, kam chtěl, abych se posadila, a poklepal na ni. Taký se zeptal, jak se cítím, a já se na něj trochu smutně usmála, načež mi položil ruku na spánek a přitáhl si mou hlavu k hrudi. Tím mě dostal do hodně nepohodlné pozice. Vzdechla jsem, ale ani jsem se nepokusila vyškubnout, cenila jsem si jeho pokusu vůči mně projevit něhu.

Pak jsem se pustila do dýňové polévky, ale znenadání jsem přestala, protože do kuchyně vešel Dylan. Měl na sobě černé přiléhavé tričko s nějakou malinkou bílou značkou v levé části hrudníku a k tomu stejně černé kalhoty. Ty jo, ten kluk je ale mohutný. Pohodil hlavou, aby odhrnul vlasy, které mu lezly do očí, pak se jeho pohled zastavil

na mně a jeho výraz začal být hned pronikavější. Jen s velkými obtížemi jsem uvěřila, že včera večer to byl právě on, kdo mě tak otcovsky vzal do svého náručí.

Dylan se posadil proti mně a Shanovi. Ve chvíli, kdy pozornost jednoho z dvojčat byla na chvíli ukolébána, se Dylan natáhl přes stůl a ukořistil jeho krabičku zmrzliny.

„Hele odpal, jo?“ zaburácel Shane a naklonil se, aby si svůj zákusek uzmul zpátky, ale nedosáhl na něj. Dylan drze olizoval lžičku a tím Shana přiměl vstát, obejít stůl a vyškubnout mu svůj majetek z rukou. Neobešlo se to bez strkanice a za normálních okolností bych se jistě už dávno chtěla na celé kolo, dnes to však bylo jinak.

„Tak se uklidníme, oukej!“ zabručel Tony. Ten k nám do kuchyně totiž právě přišel a z ledničky si vyndal plechovku koly. I on na mě vrhl dlouhý pohled, jemuž jsem se obratně vyhnula.

Will brzy zas odešel a předtím mě poprosil, abych všechno pěkně snědla. Věděla jsem, že ti tři dobrmani, co tam se mnou zůstali, budou stoprocentně dohlížet, aby se to opravdu stalo, takže jsem se soustředila na to, abych dostala roli poslušné mladší sestry, a celý talíř spořádala. Navíc jsem vážně měla hlad. Jedla jsem mlčky ve společnosti kluků, kteří při tom žvanili. Když jsem odkládala talíř do myčky, Tony si hlasitě krknul a Dylan dnes poprvé promluvil přímo na mě.

„Kampak, kampak, naše malá holčičko?“

Otočila jsem se a povzdechla si.

„A kam asi tak já můžu jít?“ nadhodila jsem rezignovaně. „Do pokoje, anebo do obýváku? Hm, to je mi ale fakt těžký rozhodnutí. V pokoji můžu ležet v posteli, kdežto v obýváku pro změnu u televize. Musím si to dobře rozmyslet.“

Neměla jsem v plánu odpovídat mu takhle ironicky, ale byla jsem podrážděná a otrávená, takže jsem nemohla jinak.

Shane se zachechtal, Dylan zvedl obočí a Tony si znovu krknul.

Otočila jsem se opět směrem ke dveřím, ale i tentokrát mě Dylan zadržel.

„Zvedejte zadky,“ houknul na zbývající bratry. „Pomůžeme naší malý Hailie trochu se vyblbnout.“

A vyrazili jsme na střelnici.

KVĚTINY A BONBONIÉRA

MÍ BRATŘI MOŽNÁ NEJSOU ideální, ale musela jsem přiznat, že mi dovedou bezvadně zlepšit náladu.

Stříleli jsme všichni. Když jsem se učila s Tonym, tak nade mnou většinou jen stál a korigoval mě. Dnes jsme si společně uspořádali takovou malou soutěž, kterou jsem – dle očekávání – prohrála. Bratři na mě byli mimořádně hodní, ale ne natolik, aby mě nechali vyhrát, což mi ale nijak nevadilo. Zvlášť když jsem neskončila jako poslední proto, že bych střílela nějak tragicky, ale prostě proto, že oni stříleli mnohem líp než já, a čekala mě tudíž ještě spousta dřiny, abych se jim mohla vyrovnat.

Několikrát mě ovšem pochválili a to pro mě bylo dostačující.

Nadělali jsme při tom pořádný rámus a chlapci si každou chvíli měnili pistole. Nechali mě dokonce vyzkoušet brokovnici, a to mě předtím strašili, že jsem na ni příliš drobná a zpětný ráz mi urve ruku. Výstřely, které k mým uším i přes ochranná sluchátka pronikaly, mi zněly jako ta nejkrásnější hudba, protože mě uklidňovaly. Skutečně jsem se tu vyblbla. A skutečně mi to přinášelo úlevu.

„A co tohle?“ zeptala jsem se a kradmo pokukovala po velikém sejfu se zbraněmi, od něhož mě Tony pokaždé odháněl. Ukázala jsem na kulomet, který mě ohromil svou velikostí a mohutností. Byla jsem hrozně zvědavá, jestli dokáže nadělat takovou paseku, jako to ukazují ve filmech.

„Ten není pro malý holčičky,“ odpověděl mi Tony.

„Žádná zbraň není pro malý holčičky.“

„Ale tuhle neudržíš v rukou, ani kdyby sis cvrnkla do kalhotek,“ řekl mi Dylan a rozcuchal mi vlasy.

Naštvaně jsem mlaskla, ale nato jsem opět nasadila roztomilý výraz. „Tak mi aspoň ukaž, jak střílí. Prosím.“

Dylana jsem nemusela přesvědčovat dlouho. Vyměnili si s dvojčaty významné pohledy a pak se natáhl pro kulomet.

„Vince bude mít hemzy,“ varoval Tony, ale nijak zvlášť ho od toho záměru neodrazoval.

„Kvůli čemu?“ zeptala jsem se a sledovala, jak Dylan opatrně vytahuje zbraň. Nikdo mi neodpověděl. Místo toho mi ji Dylan opatrně podal, abych si ji mohla potěžkat a přesvědčit se, kolik váží. „To je teda tíha!“

„To proto, že máš slabej bicák,“ zasmál se Shane a štípнул mě do předloktí. Já jsem vypískla, a kdyby Dylan nejistil zbraň, kterou jsem před sebou držela, upustila bych si ji na nohy.

Tony vyprskl smíchy a protočil panenky, zatímco Dylan si nastavil zbraň do příslušné pozice, pohladil ji a nabil. Pak přimhouřil oči a zahleděl se na terče, jež byly zavěšené v dálce před ním.

„*Say hello to my little friend,*“ zvolal ochraptělým hlasem jako z gangsterky.

Ustoupili jsme s bratry ještě víc dozadu a Dylan zahájil svoji show. Všichni už měli na uších nasazená sluchátka a na očích ochranné brýle, ale hukot, který doprovázel agresivní sérii výstřelů, přesto bodal do uší a bušil mi v mozku. Cítila jsem se, jako bych vstoupila do virtuálního světa některé ze střileček, které hrají mí bráchové. Mimoto se u hlavně objevovaly záblesky a zbraň díky tomu vypadala trochu, jako kdyby z ní šlehaly plameny. Zírala jsem na to s otevřenou pusou. Tohle bylo lepší než ohňostroj!

Dylan ukázkou střelení nakonec dovršil a pomalu odložil zbraň, z níž se lehce kouřilo. Jednou rukou si sundal sluchátka a usmíval se od ucha k uchu. Opět něžně poklepal pažbu a zjevně ho to nesmírně bavilo. Terče, do nichž mířil, neproděravěl, jak tomu bývá běžně. On je vysloveně rozstřílel na maděru.

„Ty krásó!“ hvízdнул Shane, kterému se z toho přímo rozzářily oči.

„Co to tu provádíte?“ obořil se na nás hlas za zády.

Nepotřebovali jsme jasnovidce, aby nám bylo jasné, že tím ostrým a mrazivým tónem na nás promlouvá nejstarší bratr, který se s oblibou vynořoval na různých místech znenadání jako duch.

Podívala jsem se na něj a zjišťovala, jestli je ta jeho výčitka namířena i na mě, ale schytala jsem jen letmý přísný pohled a s úlevou mohla konstatovat, že dnes to patrně slízne někdo jiný.

„To byla jen taková ukázka pro Hailie. Sám jsi přece říkal, abysme ji trochu zabavili,“ hájil se Dylan a pokrčil rameny.

„Ale ne kulometem. Hned to schovej,“ syknul Vincent a nesouhlasně vrtěl hlavou. „Říkal jsem vám, abyste před ní takovou zbraň vůbec nevytahovali, vzpomínáš?“

„No jo, když ona ji chtěla vidět, tak jsem jí to převedl. To je teda katastrofa.“

Tony se zasmál a Vince ho klepnul vrškem ruky do ramene. V tu chvíli mi připomněl otce tak moc, že jsem málem otevřela pusu údivem.

„A proč přede mnou jako nesmějí vytahovat takový zbraně?“ zeptala jsem se s lehkou nevolí, povzbuzená Dylanovou arogantní odpovědí.

Vince přesunul svůj pohled na mě.

„Protože to říkám.“

Měla jsem chuť obrátit oči v sloup a ještě ho trochu provokovat, ale jeho nesmlouvavý pohled mě nakonec přivedl k rozumu. Byla by to hloupost, zbytečnost a ve finále by mi to nepochybně vyneslo zákaz výuky střelení s Tonym.

Večer ve stylu bratrů Monetových tím pádem dospěl ke svému závěru. Když ještě žila maminka a chtěla mi zlepšit náladu, většinou pro nás obě uvařila nějaký čaj s dobrou příchutí, rozbalila sušenky a společně jsme pak skládaly puzzle, hrály scrabble nebo šarády.

Mí bratři mě namísto toho vzali na střelnici.

Nejlepší bylo, že jejich terapie opravdu zafungovala, a přestože jsem byla stále zoufalá z toho nového zpřísnění pravidel, do svého pokoje jsem se vrátila spokojená a rozesmátá. Až když jsem si lehla do postele a spojila se s Monou skrze videohovor, abych jí vysvětlila, proč mě v nejbližších týdnech nebude potkávat ve škole, opět jsem trochu posmutněla.

Seděla na svém růžovém koberci, opírala se o postel a ládovala se cibulovými kroužky. Když jsem jí vyličila, co se mi přihodilo, klesla jí čelist. Vince mi zakázal mluvit přímo o té záležitosti s žiravinou v parfému, takže jsem musela trochu lavírovat mezi pravdou a lží a udělat z něj přehnaně ustrašeného rodiče.

Mona si stýskala, že se tak dlouho neuvidíme, a já jí slíbila, že si vyprosím, abychom se mohly potkat aspoň my dvě. Něco mi říkalo, že k tomu hned tak nedojde, ale chtěla jsem jí poskytnout naději. A když jsme se rozloučily a přislíbily si, že nějak vymyslíme, ať se můžeme potkat co nejdřív, odhodlala jsem se ještě k jedné věci.

Napsala jsem Leovi. Neozvala jsem se mu od včerejška, a tak jsem mu teď zkrátka napsala stručnou zprávu se sdělením, že se v nejbližší době ve škole neobjevím. Většinu doby jsme udržovali naše přátelství tím, že jsme se scházeli o vybraných přestávkách. Psali jsme si málo a nevolali jsme si nikdy, proto mě zaskočilo, když mi telefon začal vibrovat.

Slyšet jeho hlas ze sluchátka pro mě bylo novou věcí. Srdce mi začalo tlouct o něco silněji, posadila jsem se na posteli do tureckého sedu a narovнала si záda. Telefon jsem svírala oběma rukama u levého ucha a velkýma očima hleděla do země.

„Ahoj,“ pozdravil mě bez okolků a já ucítila, jak mi naskočila husí kůže na zádech.

„Ahoj Leo,“ zašeptala jsem a polkla. Jednou rukou jsem pustila telefon a přejela po dece, abych narovнала záhyby.

„Stalo se něco, Hailie? Proč nebudeš chodit do školy?“ zeptal se tiše. Povzddechla jsem si.

„Nevím. Nic, o čem bych tušila. Vince mi dneska ráno oznámil, že teď pár týdnů budu mít domácí výuku. To je vše.“

Nakrátko zavládlo ticho.

„Doufám, že ví, co je pro tebe dobrý,“ řekl nakonec Leo.

Já taky.

„Jen škoda, že se nebudeme vídat,“ pokračoval.

Potutelně jsem se usmála.

„Já vím, ale my se stejně moc nevidáme, že jo?“

„Ale já se cítím jistější, když vím, že seš někde nablízku.“

Usmála jsem se ještě víc.

„Doufám, že to bude fakt jenom pár týdnů.“

„Pokud se budeš cítit až moc osamělá, ozvi se. Možná se mi podaří proplížit se až pod tvůj balkon. Teda pokud vůbec nějaký balkon máš. Určitě jo. Mohl bych přinést růže a bonboniéru.“

I když jsem to nemohla vidět, byla jsem si téměř jistá, že na mě při tom mrknul, a zahihňala jsem se.

„To ne, prosím, mí bráchové by tě rozsápali.“

„Leda že by mě nepřistihli.“

„To nepřichází v úvahu, k tomuhle baráku se bez Vincentova vědomí nikdo ani nepřiblíží,“ připomněla jsem mu. „Fakt, Leo, radši to ani nezkoušej. Občas tu máme na noc puštěný psy. A já bych nerada, aby tě zakousli.“

„Zatraceně. To mám ale smůlu, že se mi zalíbila zrovna holka, co má pět starších krvežíznivých bratrů.“

„Jako bacha, jen čtyři z nich jsou krvežízniví,“ vyhrkla jsem nepřírozeně rychle, abych skryla, jak silně na mě zapůsobilo to, co právě vyřknul.

Líbila jsem se mu a přiznal to napřímo. Polilo mě horko a lehce jsem se sesunula na záda, abych si mohla rozplést nohy.

„Jenom čtyři? Tak to je pohoda.“

Zasmála jsem se stejně jako on. Ještě dlouho poté, co jsme konečně zavěsili, jsem cítila, jak mě to hřeje u srdce. Ležela jsem s telefonem v ruce a zírala do stropu.

Kluk, který se mi líbil fyzicky i intelektuálně, mi právě řekl, že se mu líbím. Prohluboval náš vztah navzdory všem těm obtížím a komplikacím, které se s tím pojily. Neměla jsem šanci navázat normální vztah jako jiné holky v mém věku, protože většina případných adeptů věděla, že mě stačí jen oslovit a rázem se ocitnou na černé listině bratrů Monetových. A o takový malér nikdo nestál. Pak se ovšem zničehonic objevil Leo, který – přestože už měl s mojí rodinou co do činění a nebylo to fakt nic příjemného – projevil takovou vytrvalost a odvalu, aby to zkusil. Má mě snad opravdu rád?

Když mě napráskal Vincentovi, bylo mi to líto, ale udělal to kvůli své mámě, což ho v mých očích zprošťovalo viny. Navíc můj vztah s nejstarším bratrem takhle kauza vlastně posilnila. A po čase jsem na to všechno dokonce pozapomněla...

Pondělí – jak jsem očekávala – bylo nudné. Šourala jsem se prázdným domem. Ze všech bratrů tam zůstal pouze Will, který pracoval a kterého jsem většinu dne nezahlédla. Pokoušela jsem se učit, ale moje mysl se vzpouzela. Celou dobu nade mnou viselo pomyšlení na to, že do školy se hned tak nevrátím, což mě zas a znova skličovalo.

Když jsem večer poprosila Vincenta, jestli by mi o víkendu povolil vyrazit si někam s Monou, abych oslavila narozeniny, zavedl řeč jinam.

V úterý jsem se seznámila se dvěma novými učiteli, kteří k nám do rezidence přijeli, aby se mnou osobně probrali učební plán, byť většina výuky se měla konat distančně. To, že budu vysedávat u počítače a kazit si oči, mě tedy vůbec nelákalo. I když jsem dostala velký monitor, klávesnici a stojan na notebook, abych při výuce seděla ve správné poloze. Nová počítačová sada na mém pracovním stole

vypadala nesmírně elegantně a profesionálně. Působila tak, jako by patřila nějaké dospělé ženě, která se věnuje architektuře, programování nebo počítačové grafice, a nikoli náctileté holce, jejímž hlavním úkolem bylo našprtat se pasáže z učebnic nazpaměť.

Ten den jsem se zrovna zahrabala do knížek, jak jsem to měla ráda, a dělala si barevné poznámky a vybrané úryvky si zakládala barevnými lepítky. Pustila jsem si k tomu nějakou vážnou hudbu, co se podobala té, kterou občas hrával Vincent. A tehdy jsem si poprvé pomyslela, že ta domácí výuka možná nebude zas tak špatná, jak se mi předtím zdálo.

Venku byla zima, takže se mi doma sedělo dobře. Foukal nejspíš děsný vítr, protože lomcoval tabulemi mých oken a dělал hluk. Když se ten mimořádně podivný zvuk opakoval už moc dlouho, rozčileně jsem se zamračila.

A pak něco udeřilo do okna tak, až jsem poskočila. Zvolna jsem vstala a byla dost vyděšená. Vždyť jen pár dní nazpět se mě někdo pokusil zabít žíravinou v parfému. Odtáhla jsem závěsy, ale abych se rozhlédla pořádně, musela jsem vyjít ven na balkon. Pořádně jsem se omotala Willovým svetrem, který jsem mu po tolika dnech stále ještě nevrátila, a otevřela dveře. Nejdřív jsem opatrně vykoukla ven, ale balkon působil liduprázdňě a na straně, kam vedl, byly vidět jen stromy a kus naší zahrady. To vše bylo dnes pohroužené v šedi, jak už to tak koncem listopadu bývá.

Je to jen vítr, nic víc.

„Hailie!“

Aha, tak to možná vítr nebude.

Užuž jsem se chtěla vrátit do pokoje, když jsem zaslechla, jak někdo zavolal mé jméno, načež mi ztuhla krev v žilách. Pozvolna jsem přistoupila k zábradlí a v duchu se snažila přesvědčit sebe sama, že je to určitě někdo z mých povedených bráchů a chce si ze mě jen vystřelit.

Dole, hned pod svým balkonem, jsem uviděla obří kytici rudých růží a zakrátko i Leovu blondatou kšticí.

Okamžitě jsem se křečovitě chytla elegantního zábradlí, protože jinak bych sebou sekla. Oči mi málem vylétly z důlků a na chvíli jsem si pomyslela, že se mi to celé jenom zdá. Vítr mi cuchal vlasy a musela jsem si pomoci jednou rukou a odhrnout je za uši. Současně jsem se panicky rozhlížela kolem sebe. V duchu jsem si přehrávala, jak Dylan nabíhá na Lea a v ruce drží kulomet, který mi ukázal na střelnici.

„Leo, co ty tady děláš? Jak ses sem dostal?“ zavolala jsem na něj horečnatým šepotem a ohlédla se, abych zkontrolovala, jestli někdo z nějakého důvodu náhle nevskočil do mého pokoje.

„Všechno nejlepší přeu!“ odpověděl mi, zazubil se a zvedl kytici růží ještě víc a spolu s ní i jakousi krabici.

Jistě to byla bonboniéra.

Na okamžik jsem se na něj zaměřila a dojetím sklonila hlavu, ale hned pak mi došlo, že on si stojí pod mým balkonem jen tak, bezbranný a odsouzený k záhubě.

„Hele ale vážně, Leo, jak ses sem dostal?“ zeptala jsem se a nervózně se kousala do rtu. Opět jsem musela zpacifikovat své vlasy, protože vítr je nenechával v klidu.

„Neboj, Hailie. Říkalas, že se k vám bez Vincentova vědomí nikdo nedostane, a tak jsem sem zkrátka přišel s Vincentovým vědomím,“ odvětil Leo a stáhl kytici o kousek níž. Pak se na mě kabrhácky usmál a zeptal se: „Tak co, sejdeš sem ke mně?“

Ihned jsem se přestala rozhlížet kolem a zadívala se přímo na něj.

„V-Vince to... ví?“ ujišťovala jsem se.

Leo pokýval hlavou.

Zaplavil mě úlevný pocit. Oddechla jsem si. Sice mi stále plně nedocházelo, co se to vlastně děje, nicméně vše nasvědčovalo tomu, že tohle by se mělo obejít bez rvaček. Znovu jsem si odhrnula teď už

zacuchané vlasy. Co nadělám – žádná literární Julie ze mě nebude a pohádková Locika už vůbec ne, proto jsem se rozhodla, že co nejrychleji sejdu z balkonu dolů.

„Počkej chvílku!“ houkla jsem na Lea a vběhla do svého pokoje, aniž bych za sebou pořádně zavřela dveře. Pak jsem vystřelila po schodech dolů a na chodbě proběhla kolem překvapeného Sonnyho. S tlukoucím srdcem jsem se zastavila teprve u vchodových dveří od domu. Zaváhala jsem, zničehonic jsem totiž zaslechla hlas za zády.

„Obleč si bundu,“ pronesl můj nejstarší bratr.

Bleskově jsem se otočila. Stál vedle schodů, opět se vynořil zcela nečekaně. Anebo jsem byla jen málo všímavá.

Ruku měl zasunutou v kapse svých elegantních tmavých kalhot a druhou měl položenou na zábradlí, jako by se chystal jít nahoru a jen na okamžik se u schodiště zastavil.

Poslušně jsem sundala z věšáku svůj nový kabátek na podzim a zimu. Byl hrozně holčičí a roztomilý, měl světle hnědou barvu a zapínání na krásné veliké bílé knoflíky. Z kapuce čouhal bílý plyš a já byla ráda, že se mi namanul takhle pěkný kus, v němž jsem mohla uvítat Lea.

„Máš čtvrt hodiny,“ sdělil mi Vincent, načež se skutečně vydal po schodech nahoru a já se narychlo zhlédla v zrcadle a upravila si účes. Nepřestávala jsem vycházet z údivu, že Vince opravdu Leovi dovolil vkročit do areálu naší rezidence. To je bez nadsázky zázrak.

Stiskla jsem kliku a vyšla hlavním vchodem ven. I Leo už se tam přesunul.

„Ahoj,“ zopakoval poté, co jsem do něj málem vrazila. Naštěstí otevřel náruč, takže evidentně neměl nic proti. Kvůli dárkům, které držel, pro něj nebylo snadné obejmout mě. Když jsem od něj ukročila, předal mi nádhernou kytici voňavých růží, jejichž červená byla tou nejsytější barvou v celém zorném poli, a stuhou převázanou

bonboniéru. „Já vím, že máš narožky až zítra, ale dohodnout se s tvýma bráchama není snadný.“

Zavřela jsem oči a ponořila obličej do květů růží, abych nasála jejich svěží vůni. Poprvé v životě jsem dostala kytku od kluka. Měla jsem radost, že i já jsem konečně ta holka, co dostává růže.

„Ani nevíš, jak strašně ráda je začnu slavit už dneska, vážně,“ prohlásila jsem, přitiskla k sobě kytici i krabici s bonbony a pak se mu zadívala do očí.

Jen tak mimoděk jsem pohlédla i na jeho rty. Nebyla jsem tak hloupá, abych se s ním líbala u nás na zahradě, ale můj praštěný mozek mi takový nápad musel, prostě musel nadhodit. Vtom jsem si všimla, že Leo má nepatrně natržený ret, a zachmuřila se.

„Co se ti stalo?“ zeptala jsem se a kývnutím brady ukázala na jeho zranění. Moc dobře věděl, co mám na mysli. Zvedl ruku a letmo si prsty přešel po rtech, jako by kontroloval, jestli to má stále ještě natržené.

„Nic hroznýho,“ snažil se to zamluvit. „Nevěděl jsem, jaký bonbony ti mám koupit, tak jsem ti vybral směs...“

„Co se ti stalo s tím rtem?“ zopakovala jsem svou otázku vedena bezchybnou intuicí.

Leo si povzdechl a roztomile se na mě usmál.

„Tony nejdřív reaguje a až pak poslouchá.“

„Tony tě uhodil!“ zvolala jsem nevěřící.

„Uhodil je příliš silný slovo,“ namítl Leo a mávnul rukou. „Nech to plavat, Hailie.“

„Nenechám. Chci vědět, co se odehrálo mezi tebou a mýma bráchama. Jak se ti vůbec povedlo přemluvit Vincenta?“

„Oslovil jsem včera o přestávce dvojčata. Usoudil jsem, že za zkoušku nic nedám, zvlášť když se jednalo o to, že jsem pro tebe chtěl udělat něco hezkýho, a s tím by přece neměli mít problém. Tony se prostě stačil rozčítit ještě dřív, než jsem vůbec promluvil,

ale Shane ho zbrzdil a nakonec si mě vyslechli. Pak ale vzkázali to, o co jsem je prosil, Vincentovi a ten souhlasil.“

„Vau,“ zamumlala jsem pod nos. Podívala jsem se na kytku, bonboniéru a nakonec na Lea. „To je neuvěřitelný. A statečný. Díky.“

„To je jen maličkost. Ty si zasloužíš mnohem, mnohem víc.“

„To je opravdu velká věc,“ namítala jsem a pak se shrbila, protože mi silný poryv větru nahnal vlasy do očí a já zvedla ruku, v níž jsem držela bonbony, abych si ty vlasy odhrnula. Leo však zareagoval rychleji a nežným pohybem mi pomohl. Když se při tom dotkly jeho prsty mých už promrzlých tváří, celá jsem se zachvěla. „Díky. Chceš jít dál?“

„Ehmm... Třeba zas někdy jindy. Dohodli jsme se na tom, že se s tebou můžu sejít před domem zhruba na čtvrt hodinu a pak mám zmizet,“ vysvětlil mi Leo a ty pokyny, které dostal od mých bratrů, ho evidentně trochu rozesmály.

Protočila jsem panenky.

„No jasně. Každopádně ti děkuju. Vážně jsi mi tím zlepšil náladu,“ vyznala jsem se a snad posté zanořila svůj nos do kytice růží.

„Tak to je fajn, že to všechno klaplo,“ konstatoval Leo spokojeně a podíval se nahoru, na můj balkon.

„Klaplo to naprosto ideálně.“

Ta čtvrt hodina uplynula rozhodně až příliš rychle a bylo mi líto, že jsem se s Leem musela rozloučit. Nicméně jsem musela být ráda aspoň za to, čeho se mi dostalo. Na rozloučenou mě políbil na tvář a já vyděšeně ztuhla v obavě, že některý brácha nečekaně vyskočí z křoví. Naštěstí se nic takového nestalo a ten jeho maličký, nevinný polibek vyvolal na mém obličej obrovský úsměv. Tiskla jsem kytici k sobě a sledovala, jak Leo odchází. Byla jsem šťastná, že mám aspoň tu kytku, která mi tohle neobyčejné překvapení bude připomínat.

VELKÉ DĚTI

TONY SE SHANEM MI sežrali ty bonbony od Lea.

Byla to moje vina. Neměla jsem je nechávat v kuchyni. Prostě jsem si je tam odložila na linku, zatímco jsem se donekonečna opájela vůní první kytky, kterou jsem v životě dostala. Eugenie se nejdřív radovala spolu se mnou a pak běžela hledat odpovídající vázu.

Díky růžím můj pokoj ožil. Nebyl už nudný a jednotvárný, protože zářivá červeně vstupovala do kontrastu se světlými stěnami a její výraznost dodávala svěžest celému zbytku místnosti. Nemohla jsem se na kytici vynadávat. Napsala jsem Leovi zprávu a snad už posté mu poděkovala za jeho nádherné gesto. Vtom jsem si vzpomněla na bonbony a sešla dolů do kuchyně. Tam jsem však zastihla dvojčata, jak sedí u stolu, čekají na oběd a něco při tom lenivě přezvykují. Na stole před nimi ležela potrhaná krabice od bonboniéry a vedle ní se válela servaná průsvitná fólie.

„Kluci, hej!“ zavolala jsem naštvane. Dokráčela jsem ke stolu a chtěla si vzít zbytek bonbonů, ale Shane mi je vyfoukl před nosem. „To je moje!“

„Řekněme, že je to tvoje daň za naši námahu,“ poznamenal Shane a nacpal si do pusy dva čokoládové bonbony najednou.

Dva najednou!

„Jakou, sakra, námahu?“ vyhrkla jsem nasupeně s rukama v bok. Tony popadl krabici a vylovil z ní další bonbon.

„Týjo,“ vzdychl blaženě a přimhouřil oči, „marcipánek, mňam!“ Sevřela jsem ruce v pěst.

„Kdyby nebylo nás, tak by si ten tvůj blondáček mohl o uskutečnění toho svého kýčovitýho plánu nechat leda zdát,“ připomněl mi Shane.

„Sami jste kýčovitý,“ odpálkovala jsem ho a zamračená dvojčata sledovala. Pak se můj pohled zastavil u Tonyho.

„A ty – tys ho uhodil!“

Tony pokrčil rameny.

„No tak už klídek, uklidni se. Tady máš poslední. Oukej? Vem si ho, ten je pro tebe,“ zamumlal Shane a postrčil bonboniéru směrem ke mně.

„Vy jste fakt snědli všechno!“ zvolala jsem nevěřicně.

„Ne,“ pronesl Dylan, který právě vstoupil do kuchyně a zastavil se za mými zády. Pak se natáhl pro poslední čokoládový bonbon, slupnul ho a mumlavě mi řekl: „Až teď jsme snědli všechno.“

Vrhla jsem na něj vražedný pohled, ale on na mě jen vycenil své zuby upatlané od čokolády a zamlaskal mi před nosem.

„Jsi fakt odpornej.“

Dylan mě bolestivě štípnul do tváře. Plácla jsem ho přes ruku, ale nic si z toho nedělal a jen mě obešel, aby si sedl ke stolu.

„Hm, jsou dobrý. Odkud je máš?“ zeptal se poté, co se rozvalil na židli.

„Od Hailiina tajného amanta.“

„Cože?“ zeptal se Dylan, svraštil obočí a zvažněl. Pak přesunul svůj pohled od Shana ke mně. „A to jako koho?“

„Neříkej mu to, nic mu neříkejte!“ vyhrkla jsem varovně na dvojčata a zaťala zuby.

Ignorovali mě. V tomhle baráku mě nikdo nebral vážně.

„Mlč, holčičko,“ zamumlal na mě Dylan a otočil se zpátky na bratry. „Tak od koho?“

„Byl tu takovej klučina s kyticí růží,“ vyprskl smíchy Shane.

„Cože? To si děláš prču?“ Dylan se podíval na Tonyho s úmyslem, aby mu to potvrdil.

„Jo, přesně tak, dělá si prču!“ vypískla jsem a snažila se odvrátit blížící se katastrofu.

„Mlč,“ zopakoval Dylan a naklonil se k bratrům. „Tak to vysypte, kurva, o co tady jde?“

„Pohoda, vole, klídek. Jeden kámoš od Hailie jí chtěl dát kytku, nebylo to nic světobornýho,“ vysvětlil Shane.

„A proč?“

„Protože mám narozky,“ skočila jsem jim celá nedočkavá do řeči.

„Kterej kámoš?“

„Nic mu neříkejte! Prosím.“ Spojila jsem ruce, jako bych se modlila, a prosebný pohled svých vykulených očí upírala na dvojčata.

„Hele, zklidni hormon,“ obořil se na mě Dylan, když zjistil, že chlapci byli ochotni vyplnit moji prosbu. „A jakej idiot ho sem vůbec pustil?“

„Vincent.“

Diskuse rázem skončila.

Možná neskončila úplně, protože Dylan pořád brblal, jak hloupé bylo pustit pod můj balkon nějakýho zamilovanýho smrkáče. Přestala jsem ho však poslouchat, protože jsem se ujistila, že díky tomu, že Vincent o všem věděl, do toho Dylan neměl právo zasahovat.

Do konce dne už jsem se nedokázala soustředit na nic jiného. Neustále jsem myslela na to, co se stalo. Ležela jsem v posteli, četla si knihu a každou chvilku pokukovala po kytici růží. Usmívala jsem se a vracela se k četbě jen proto, abych ji za pár minut opět přerušila. A tak to šlo až do večera, kdy Will zaklepal na dveře mého pokoje a oznámil mi, že společně s ostatními bratry objednali něco k večeři. Bylo dost pozdě, takže mě to překvapilo, ale už jsem byla nahlodaná a voňavým hamburgerem jsem nepohrdla.

Najedená jsem si lehla na gauč a usnula jako miminko. Znenadání mě někdo štouchnul do ramene. Jednou a pak podruhé. Zamrkala jsem, zívla si a potom si protřela oči. Předpokládala jsem, že mi tím chtějí naznačit, abych se přesunula do postele ve svém pokoji, ale zahlédla jsem pronikavé světlo a nakrčila obočí. Zprudka jsem

sebou šklubla a zvedla se do sedu. Oči jsem si při tom protírala ještě důkladněji.

Byly to plameny. Už už jsem začínala panikařit, když mi náhle došlo, že to sice plameny jsou, ale pocházejí od svíček. Svíček napíchaných do narozeninového dortu.

„Panebože!“ vykřikla jsem a chytila se u srdce.

Ten dort byl jednoznačně až příliš velký, když vezmu v potaz, že slavím jen šestnáctiny, a to navíc v rodinném kruhu, nicméně bylo bezpochyby, že je pro mě. Na bílém krémovém povrchu totiž bylo napsáno: „Ať se ti splní všechna přání, naše malá Hailie!“

Byl to klasický bílý dort ozdobený doplňky z tmavé čokolády, po stranách posypaný jejími stroužky a lemovaný čerstvými malinami. Dort jednoduchý, ale zároveň neobyčejný.

No a ty svíčky! Neměla jsem potřebu je přepočítávat, ale byla jsem si jistá, že jich je přesně šestnáct. Všechny byly růžové a začínaly se už roztékat, ale počkala jsem se sfouknutím, než mi kluci dozpívají *Hodně štěstí, zdraví*. Každý to dělal po svém a zdálo se mi, že byli všichni ještě přirozenější než při loňské oslavě.

Měla jsem pocit, že Vince ze sebe vypravil jen každé druhé slovo, ale na můj oněmělý výraz hleděl i on s lehkým úsměškem. Dylan zpíval nejhlasitěji a nejfalešněji. Will a Shane se jako jediní snažili vyluzovat libější narozeninové tóny. No a do toho to Tonyho bručení.

Byla jsem tak okouzlená, že jsem málem roztála spolu s těmi svíčkami.

„A teď přání.“ Will na mě mrknul.

Zavřela jsem oči, zhluboka se nadechla a na jedno vydechnutí sfoukla všechny svíčky. V hlavě mi při tom kolovala jediná myšlenka.

Abychom opravdu všichni drželi navždycky pospolu. Bez ohledu na to, co přinese budoucnost. Bez ohledu na to, kam se kdo podějeme. A bez ohledu na to s kým.

„O cos prosila osud, malá Hailie? O dopis z Bradavic?“ oslovil mě Dylan a zlehka do mě strčil.

„Ne,“ odfrkla jsem si a protočila očima, načež jsem si sama naběhla, když jsem dodala: „Vždyť takový dopisy si přejou jedenáctiletý děti.“

„No já myslel, že dneska slavíš desátý narozeniny.“

„Ve skutečnosti jsem si přála, abys na mě byl hodnější.“

„O nereálný věci se prosit nemá.“

Zvedla jsem oči k nebesům, ale na rtech jsem měla úsměv. Copak se tu člověk mohl zlobit? Narovнала jsem se na gauči a odložila stranou deku, protože z toho citového rozrušení mi začalo být horko. Pročísala jsem si vlasy, ačkoli mi bylo jasné, že tady je všem jedno, jak vypadám, vždyť jsem tu byla mezi svými. Dort se mezitím přesunul na kávový stolek. Mimoděk jsem se podívala na hodinky, které ukazovaly chvílku po půlnoci.

Will se objevil s velkým nožem a Vince položil vedle dortu talířky a malé stříbrné vidličky, které se leskly jako nejnádhernější šperky. Coby oslavenkyně jsem měla tu čest dort rozkrájet, avšak Dylan hbitě přebral nůž, který mi Will podával. Zamračila jsem se na něj, ale ve skutečnosti jsem se nijak nezlobila. Byla jsem až příliš šťastná, abych to jeho dobírání brala vážně. Shane začal sundávat svíčky z dortu a z každé důkladně slíznul krém.

„To jste tam vážně museli napsat ‚malá Hailie‘?“ povzdechla jsem si.

„Původně jsme tam chtěli dát prostě jen ‚Hailie‘, ale Dylan si vzal ten dort na starost a provedl tam určitý... úpravy,“ odpověděl mi Will, který zrovna přinášel papírové utěrky a vrhl na bratra, o němž jsme si povídali, významný pohled.

Dylan se zasmál pod fousy, jako by to, co právě řekl, byl výborný vtip.

„Víš, že u nás doma se dárky většinou nedávají,“ připomněl mi Will, když už jsme všichni dojídali svůj kousek dortu. Přesněji řečeno bratři dojídali, kdežto já byla sotva v polovině. Nikoli proto, že by

mi nechutnal. Právě naopak – jemňoučký krém se mi rozplýval na jazyku a lehké čokoládové těsto nasáklé malinami dokonale balancovalo mezi sladkostí a delikátní kyselostí. Jen jsem prostě dostala obří kus, který nebylo snadné spořádat.

Pokývala jsem hlavou. Bydlela jsem s bratry Monetovými už více než rok a stále jsem nemohla uvěřit, že když jsem ještě žila s maminkou, celých dvanáct měsíců jsem vymýšlela a plánovala, o co ji poprosím k narozeninám, zatímco když jsem byla svěřena do péče Vincentovi, mohla jsem si vymyslet na každý týden jiný dárek a většinu z nich bych určitě dostala.

„Šestnáctiny ale bereme jako výjimku,“ pronesl Vincent, načež mi podal malilinkou krychlovou krabičku. Když si všiml, jak rezervovaně jsem začala tu kostičku rozbalovat, dodal: „To je od nás, nemusíš se bát.“

„Oukej,“ zamumlala jsem ochraptělým hlasem, a aniž bych ztratila obezřetnost, otevřela krabičku.

Byly v ní klíčky od auta.

Vzhlédla jsem k Vincovi.

„Auto?“

Vždyť se teprve učím řídit. Posledně jsem málem najela do stromu.

A předtím jsem zas málem srazila Dylana.

„Ve tvém případě je to sice nepraktický dárek, ale tím nechci říct, že by byl zcela neužitečný.“ Vince znovu pokrčil rameny.

„K šestnáctinám dostávají auta všichni,“ dodal Dylan.

„Ne, Dylan, všichni opravdu ne,“ namítla jsem sice laskavě, ale resolutně. Musím je trochu vzdělávat. Pozdě, ale přece.

„V naší rodině všichni,“ trval na svém.

Vytáhla jsem klíčky a přimhouřila oči, abych si přečetla nápis pod emblémem, protože mé znalosti automobilových značek byly mizivé.

Zaostřila jsem ještě pozorněji. Porsche.

Hmm. Porsche. Sakryš!

„Ehm, díky...?“ zamumlala jsem a otáčela klíčky v ruce.

„Čumte, jak se tváří. Ona fakt nemá šajnu, o co jde,“ vyprskl Shane, pak zavrtěl hlavou, zvedl se a mávnul na mě. „Jde se do garáže. To se musí ukázat.“

Poslušně jsem vstala a byla připravená dárek ocenit. Do garáže jsme se vypravili všichni a cestou popadli bundy. Jakmile se v obřích prostorách rozsvítilo světlo, do očí mě uhodila nová barva auta, jaká tu předtím nebyla.

Bylo to zlaté sportovní auto, zářilo novotou a poutalo pozornost mezi těmi všemi dalšími, snad ještě luxusnějšími, vozidly. Přistoupila jsem k němu a zastavila se, až když jsem byla tak blízko, že jsem se mohla dotknout kapoty. Učinila jsem to velmi opatrně, v obavě, že bříšky prstů poškrábu lak.

„Chceš si ho vyzkoušet? U nás na zahradě?“ zeptal se mě Will a objal mě kolem ramen.

„A není na to moc tma?“ Ve skutečnosti jsem se víc než noci bála toho, že za volant takovéhoho fára usednu zrovna já.

„Rozsvítíme lampy.“

Mí bráchové se opájeli novým kusem ve své sbírce daleko víc. Vince se posadil na sedadlo vedle řidiče, kdežto za volant usedl Will, který mi předtím sebral klíčky. Auto náhle ožilo, světla se rozzářila a motor vyzývavě zavrčel.

„Je to hybrid,“ sdělil mi Shane a fascinovaně přihlížel manévrování našeho bratra. Will vyjel autem ven a já se spolu s Dylanem a dvojčaty vydala rázným krokem za ním.

Cestou Dylan zmáčknuł nenápadný vypínač, jeden z mnoha, co se nacházely u širokých vrat garáže. Na tmavém, potemnělém dvoře se rozzářily silné reflektory. Na vteřinu mě oslepily a paži jsem si zakrývala oči před prudkým světlem. Cítila jsem se jako na prázdném baseballovém stadionu, kde se měl zakrátko začít hrát velký zápas. Ani jsem netušila, že tu máme takové lampy.

„Tak do toho, Hailie,“ zvolal Will, zastavil se kousek ode mě a otevřel dveře, aby vystoupil a pustil mě na své místo. Předtím si ovšem neodpustil pár koleček po dvoře. V obličeji se mu rýsoval zářivý úsměv.

Ježíši, všichni mí bráchové byli jako velké děti.

Nejistě jsem přikročila k vozidlu, které se ve stříbrném světle lesklo přímo nadpozemsky. Nemohla jsem uvěřit, že tohle je teď moje auto.

„A co když ho rozbiju?“ zeptala jsem se předtím, než jsem se nasoukala na sedadlo řidiče. Hned jsem pocítila rozdíl mezi autem, které jsem na hodinách jízdy s Vincentem a Shanem většinou řídila, a tímhle zázračným sportákem. Interiér byl potažený černou kůží a trochu mi připomínal Shanovo lamborghini.

„Nerozbiješ, prostě se soustřeď,“ poradil mi rozvázně Vincent, který stále seděl na vedlejším sedadle. „Ale dávej si pozor, protože tohle auto je citlivější než to, kterým spolu jezdíme.“

A taky že bylo. Vší silou jsem sevřela ve svých prstech volant s obřím logem značky Porsche uprostřed a smířila se s tím, že pokud chci řídit tohle auto, musím sedět v pololeže. Chodidlem jsem nahmatala plyn a jemně jej sešlápla.

Auto vypálilo kupředu jako bestie a chybělo snad už jenom to, aby z kapoty vyšlehly ohnivé plameny. Šíleně jsem se vylekala a okamžitě sešlápla brzdu, v důsledku čehož to s námi rázem prudce šklublo.

S bušícím srdcem a prsty stále přilepenými k volantu jsem civěla před sebe do šedavé trávy. Noční obloha byla krásná a plná hvězd, které krášlily tmu černou jako uhl. Navíc teď byla mnohem klidnější než já.

„Říkal jsem ti, že je citlivější, a ne, že jezdí úplně stejně.“

Odhrnula jsem si vlasy ze zpoceného čela a kdesi za sebou zaslechla, jak se mi ostatní smějou.

„Buď klidná, časem si na to auto zvykneš.“

Pokývala jsem hlavou, abych na proroctví svého nejstaršího bratra nějak zareagovala. Narovnála jsem se na sedačce, pásy jsem si posunula trochu níž a ohmatala si volant.

„Oukej. Oukej,“ řekla jsem si pro sebe a zhluboka se nadechla. „Oukej. Tak teda ještě jednou.“

A vyrazila jsem. Aby bylo jasno – stále jsem byla špatná řidička. Příliš ustrašená, vystresovaná a panikařící. Vinou toho všeho jsem nebyla žádná rozená královna silnic. Řídit takové auto přitom nejspíš vyžadovalo nějakou zkušenost a řidičskou průpravu. Musela jsem ovšem přiznat, že netrvalo nijak dlouho a já si na ten vůz začala zvykat. Auto bylo citlivé, o tom žádná, ale zároveň úžasné. Reagovalo na každý můj pokyn, trochu to působilo, jako by mi četlo myšlenky.

Za necelých dvacet minut jsem už mohla směle prohlásit, že řídit ho bylo vcelku v pohodě. Tím myslím to, dokud s ním nevyjedu na silnici, kde jezdí i spousta dalších aut...

Později přišli na řadu bratři a každý z nich se mohl vydovádet za volantem mého nového autáku. Zábavou pro ně bylo už jen stát na místě a testovat motor, který v nejvyšších otáčkách vrčel jako rozzužené divoké zvíře, a člověk si pomalu musel zacpat uši. Kroutila jsem nad tím vším hlavou. Zajímalo by mě, jestli to auto koupili opravdu pro mě, anebo pro sebe...

Když jsme se vraceli do rezidence, Vince prohodil něco ve smyslu, že až se naučím pořádně řídit, tak se možná budu čas od času smět projet svým novým porsche. Samozřejmě za podmínky, že mě některý z bratrů bude doprovázet.

V teple domova naše vymrzlé obličejy zrudly. Ten můj nejvíc, jak jsem si všimla v zrcadle. Vrátili jsme se do obýváku a část bráchů mumlala něco o tom, že bychom si měli přidat dort. Já sama jsem si myslela, že už je to konec všech překvapení a chystala jsem se

zkrátka zmizet, abych se odebrala do svého pokoje spát. Když jsem se však svalila na gauč, abych strávila s rodinou ještě trochu času, ukázalo se, že mi ještě neřekli všechno.

„Jo a mimochodem,“ promluvil na mě Vince a odkašlal si. „Zítra letíš na Kanáry. Se Shanem a Tonym.“

Když jsem to uslyšela, zaskočilo mi sousto dortu v puse a rozkašlala jsem se. Will mi pomohl a odložil můj talířek stranou, zatímco Dylan mě zlehka poplácal po zádech.

„Co-cože???“

Zaskočená jsem pochopitelně byla jen já. Dvojčata se cpala dortem a tahle zvěst na ně nijak nepůsobila.

„Na Kanáry? A proč tam? S dvojčatama? Proč zrovna s nima?“ ptala jsem se Vincenta a překvapeně mrkala.

Shane na okamžik přestal žvýkat a pohlédl na mě.

Will mi prstem pročísl vlasy, odpověděl mi a díval se při tom na temeno mé hlavy.

„Otec by tě chtěl vidět.“

Vyvalila jsem oči.

„On je na Kanárech?!“

„Pst! Ano, je na Kanárech.“

„Proč letíme zrovna zejtra? Odkdy o tom víte? Proč mi to nikdo neřekl dřív?“ šeptala jsem pohnutě. Vždyť to nebyla žádná běžná informace. Nazítří jsem měla v plánu učit se, číst si a večer se možná odvázat a udělat nějakou bláznivinu – třeba si objednat dovoz jídla. A teď takováhle novina.

„Ten nápad se vynořil už dřív, ale do poslední chvíle jsme neměli jistotu, jestli to klapne. Otec ji neměl. Ale povedlo se to. Včera se dostal do Evropy a všechno šlo jako na drátku. Dnes nám to potvrdil,“ vysvětlil mi Will.

„Nemělo by smysl vyvolávat u tebe plané naděje v případě, že by se něco zkomplikovalo,“ dodal k tomu Vincent.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Zlato**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.